

Bokrecension | Marta Holgersson

Psalmer ur ett liv

Karin Håkansson: *Jag kommer med glädje: Mitt liv som präst – vägen dit och reflektioner kring 112 av mina dikter, sånger och psalmer* (2025). Visby, Wessmans musikförlag.

"Jag och Karin Håkansson har nog både många likheter och många olikheter." Så tänkte jag, när jag började läsa hennes bok *Jag kommer med glädje*, fastän jag inte känner Karin nämnvärt och vi bara mötts vid något enstaka tillfälle. Men läsningen bekräftade det jag trodde. Vi fann båda tröst och mening i tron som unga, vi har båda bearbetat tro och liv med ord, vi har båda skrivit ett plural av psalmer. Vi delar prästämbetet och flera platser i Lunds stift där jag också växt upp och brukade vara verksam; jag känner igen både miljöer och berättelser. Men vi är också från varsin generation. När jag föddes hade hon redan varit prästvigd i tre år och när jag följer henne genom sidorna ser jag både erfarenheter och synsätt som skiljer sig från mina.

Boken har ett enkelt upplägg: En berättelse eller tanke följs av en egenskriven psalm. Både de introducerande texterna och psalmerna rymmer högt och lågt, allt från ångest i ungdomsåren till sopsortering, från barnbarn till kamp för flyktingar. Vi flyttas med tvära kast från barndomens äppelträd till vänskaper på Facebook. Alla tider finns samtidigt och det är verkligen en fin gåva att få gå in i tiderna som flytt och i hur saker utvecklats. Mest slås jag av Håkanssons patos, en vilja att kämpa för det lilla och en övertygelse om tryggheten i Guds kärlek och möjligheten att börja om på nytt. Orden är ofta enkla, tankegångarna godmodiga, allt är befriat från ironi och distans. Psalmernas språk är inget undantag, de har ofta en glad, hoppfull eller mycket direkt ton.

Jag har inte sjungit Håkanssons psalmer, och boken har inte heller några noter. Tonsättningarna omtalar hon varmt, men här är orden i fokus. Ibland är orden strålande, träffsäkra och överraskande. "Tänk att få leva med härlighetskropp" är en formulering jag kommer att glädjas åt länge. Vid en sommarpsalm har jag antecknat: "Tacksamhet som livsmål." En

annan gång: "Avancerat versmått. Fin!" Hon är ofta rolig, lite underfundig, ovanlig. En del av hennes psalmer har också mycket specifika teman, som att ha en förälder i fängelse, eller att sopsortera. Ibland känns det lite krystat, ibland uppfriskande.

Jag tycker om när Håkansson berättar, inte bara om sin inspiration till psalmerna, utan om sitt liv. Om uppväxten på sydkusten. Om vad det betydde för henne att hitta livsmod och tro. Om när hon som ung mor följde sin prästkallelse. Om hur hon och hennes make gjorde prästgården i Lövestad till sambandscentral för viljan att ta emot flyktingar till Sjöbo kommun. Om arbetet på fängelse, om mässor på Stadsmissionen, om arbetet i församling. Om vad som har drivit henne, och om hur livet som pensionär är. Efter läsningen känns det som att jag vet, kunnat beröra, något av vem hon har varit.

Vi ges också en inblick i Håkanssons skrivprocess. Hon berättar om skrivandet under plötslig inspiration, om texter som kommer till henne. Skrivandet är hennes gåva, inte bara som något hon fått för att vara bra på, utan som något angeläget som hon vill ge sin omgivning. Orden som hon bär med sig tolkar hennes liv och ur hennes erfarenheter bildas nya språk. Jag känner igen mig i det. Kanske är det så många psalmer kommer till, ur människor som helt enkelt relaterar till allt runtom dem med ord, ord som sedan plötsligt lägger sig till rätta som en text? Det har hänt mig några gånger också, och jag kan känna igen den förundran och tacksamhet som Håkansson uttrycker för det.

Men inspiration är ju bara en texts början, sedan kommer arbetet för att mejsla ut textens slutliga form. Lika flink som Karin Håkansson kan vara med orden, lika mycket kan just språket halta. Berättelserna och resonemangen känns stundom lite osorterade och på flera ställen önskar jag att meningar och ord ströks för att skapa bättre flöde i texten. Även i psalmskrivandet finns en brist på bearbetning. Versmått som kräver ett mått av välvilighet, skrivsätt som känns gammalmodiga, blandning av stil inom samma psalm, sådant är inte ovanligt. Ibland trängs det geniala och det triviala i samma psalm. Det är synd, jag hade önskat en bearbetning som förde texterna till deras potential.

Ändå lämnar jag boken snarast med en tacksamhet över de saligt vansinniga till vilka Karin Håkansson får räknas. Hon lever på en orubblig övertygelse om livets värde, ur vilket ett helt liv av engagemang har fötts. Hon bjuder in oss till ilska, tårar, livskvalitet, tacksamhet. Hennes överflödande skrivande och hennes rika uppskattning av det liv hon har fått, är en gåva. Vi är olika på vissa sätt, men jag räknar efter läsningen Håkansson som en jag hoppas någon dag få likna.